

Vulcaner, vulcaner, vulcaner överallt och över dem alla lyste moder sol!

Nu tror jag inte det finns en enda tältmodell jag inte har sett. Men i mörkret är alla kattor grå och det gällde att memorera vägen till sitt tält när man skulle iväg och p...udra näsan mitt i natten. Jag menar – tänk så förargligt (lindrigt uttryckt) om man vaknade i fel sovsäck. Eller? Fast mycket roliga upplevelser på vägen blev det!

Vissa upplevelser fick min Uppfinnar-Jocke-sida att vakna. Jag ska ta patent på tältsnören med solceller inbyggda så att de lyser på natten!!!

Det var som att passera ett minerat fält. Minsta felsteg kunde ju få katastrofala följder.

Vi vet ju alla hur lätt det är att koncentrera sig på hur och var man sätter ner fötterna när man är så p-nödig att det går gult skum på vågorna. En missad snubbeltråd och innehållet i tältet skulle kunna brisera för att inte tala om var innehållet i blåsan skulle ta vägen. Då snackar vi inte hög luftfuktighet längre!

Mitt i natten vaknade jag av ovannämnda behov och som ett mellanting mellan Bambi och en Hulahuladansös noga med att inte gå för bredbent, påbörjade jag en lindans bort emot toaletterna. Snacka om höfrullningar! Då är det lätt att hemfalla till avundsjuka på karlar.

- Jamen du kan väl också utnyttja Kronans toalett, säger då någon putslustig van naturist.

Tro mig! Jag gjorde ett försök. ETT ENDA FÖRSÖK! Och vad hände?

Jo, precis när jag nöjd med mitt val av plats (och det var verkligen inte lätt att hitta en tillräckligt avskild plats på den här campen kan jag lova) skulle utföra en vacker hovnigning, hördes det unisona zippet från tretusen tältdragkjedjor och plötsligt var jag inte ensam längre! Varpå jag snabbt kamouflerade mig till blomplockare. Mitt i natten.

Därför föresvävade mig inte ens den möjligheten då jag på min väg mot toa plötsligt insåg att jag hade missat ett tältsnöre! Jag menar, vad skulle jag tro? Tältet framför mig briserade ju faktiskt! Först med en explosion av skratt tätt åtföljt av förtvivlade försök att få tyst på den ohämmade munterheten, Därefter bågnade tältet!

Gud hjälpe mig, vad har jag gjort, tänkte jag. Tältet bågnade faktiskt åt ena hållet. Denna gång försökte jag se ut som ett grässtrå. Jag kände mig ju ändå lika gul.

Därefter vidtog något som närmast går att likna vid en skrattkanonad! Någon gav tydligen upp försöket att fnittra och till slut flyttade sig hela tältet ca 30 cm och en kraftig duns hördes.

Då förstod jag. Jag förstod att man inte kan stötta sig i en tältvägg. Stackars lille plutt.

Efter det gav jag upp alla försök att med ens någorlunda värdighet ta mig till toaletterna. Inte lätt att samtidigt hålla sig och hålla sig för skratt. Jag hoppas jag inte skrämde någon på min väg. Men jag kom på uppfinning nummer två jag ska ta patent på. Luftmadrasser med säkerhetssele. Man tar på sig luftmadrassen först. Sen är det ju bara att ramla rätt ner. Smart va?!

Lägger man ihop svårigheten att ta sig fram till toa med Rustans Baja-Majaspel, där man ska satsa på att rätt dörr öppnas innan man får tillträde till tronen och hur detta kan komma att se ut, då vill jag äga rättigheterna till Dolda Kameran!

Tack förresten för den vackra nattliga symfonin. Visserligen behövs det övas mer så att alla väljer samma tonart. Men tanken var god. Snarksonaten innehöll alla stämmor och pipor. Förresten igen, så är Björn lite nere. Och det får man ju förstå faktiskt. Han hade fått en statistroll. En statistroll i Lena Philipsson show! Så hittar han inte scenkläderna!

Den svarta T-shirten med texten: Lena Philipsson i vitt tryck var borta! Så han fick inte spela mikrofonstativ. Av någon outgrundlig anledning (!?) hade den hamnat utanför tältet precis just under tiden det regnade och återfanns dyblöt då vi höll på att packa ihop. Konstigt va?

Ärligt talat, hur många av er hade tänkt på att packa kostymen på hojen?

Jag såg en! Mitt ibland alla skinnvästar o mer eller mindre avklädda hojåkare gick han runt och försökte smälta in i miljön, se avspänd och naturlig ut med ett glas vin i handen under Jerkas konsert. Det är viktigt att få vara sig själv.

Hemfärden bjöd på omväxlande väder och en nyhet för mig.

Nu hälsades det inte bara när man möttes. Nu hälsades det om man blev omkörd, körde om eller träffades på fik och matställen utmed vägen.

Fast det är klart...alla var ju där på Gränsö.

Gud vad skönt det var att få stoppa undan tält, skinnbrallor, ryggskena och rubbet när jag kom hem. Fast nu, exakt 24 timmar senare har jag allt sneglat lite på skinnbrallorna igen...

SpättAnn #4651